

מעיראק יהוד עם דודו עבדאללה-אללה וה-
זוויר שלו, גורי סעיד, אולם גורי סעיד
ומלכו הוחזרו עליידי הכריטים לבגדאד,
והאפיוודה נשכחה.

כך זה היה כעבור כמה שנים, כאשר
נסעה גולדה מאיר המחופשת לאחיו של
פייצל, עבדאללה מלך ירדן. גולדה ניסתה
לשכנע את עבדאללה שלא להצטרף ל-
מלחמה המתקרבת, אך עבדאללה עבר
את הירדן, לחם וסיפח את הגדה המערבית.
אחרי שעבדאללה נרצח, עברו התיקוות
אל נכדו, חוסיין.

מאו, בכל פעם שהדגל הפלסטיני עזר
לה בתורן הבינלאומי, חולמת ממשלת-
ישראל על ברית עם חוסיין, אלא שחלום
זה נמוג תמיד במהרה, כשמתברר כי ל-
ברית זו יש מחיר פשוט וחרי-משמעי:
החזרת הגדה המערבית, וביכללה ירוש
לים המיוזרחת, לא לוי אשכול, לא גול-
דה מאיר, לא יצחק רבין ולא מנחם בגין
היו מוכנים לשלם.

מניין זה ציף? אחרי כמה פגישות
מתסכלות עם מנהיגי ישראל, זה נמאס
לחוסיין. הסתבר לו שהוא יושב בין שני
הכסאות — אינו מקבל דבר מישראל,
ונחשב כבוגד בעיני הערבים. הוא הסיק
את המסקנה: לוותר על הגדה, לקבל את
אש"ף כנציג הפלסטינים, ולהיות לגיבור
ערבי לאומי.

בחודשים האחרונים ערך אש"ף מסע-
ניצחון חסרת תקדים, שהגיע לשיאו בפר-
שת אנדרו יאנג. ברור לכל כי ההכרה
באש"ף ושילוב אש"ף בתהליך-השלום
שוב אינם אלא שאלה של זמן. המצוקה
הנפשית בצמרת ישראל גברה — וכך
עלה שוב, אוטומטית, החלום ההאשמי.
איש אינו יודע איך הוא צף. לפתע
ידעו הפרשנים השבוע לספר, כי הנהר
גנה מצטרף המלך חוסיין ליוזמת אנוור
אל-סאדאת. אל-סאדאת עצמו רמו על כך,
בחיך מסויים.

משיבת כתפיים. היחידים שלא ידעו
על כל העניין היה המלך חוסיין עצמו.
הוא נהנה בהוראנה, מצא את עצמו כדמות
מקובלת ופופולרית בקרב מנהיגי העולם
השלישי שנועדו שם. הוא התרועע עם
יאסר עראפאת. הסובייטים חזרו אחריו.
הוא הרגיש בנוח.

בשיחה עם שרנית אמריקאית, ששאלה
אותו על פשר השמועות, משך המלך ב-
כתפיו. המדיניות האמריקאית, אמר, נדר-
נה לכישלון. אין לו כל סיבה להצטרף
ליוזמת אל-סאדאת. ובצדק: לא עלה כלל
על דעת ממשלת-רבין להציע למלך חו-
סיין לקבל בחזרה את הגדה המערבית,
יחד עם ירושלים המיוזרחת — דבר ש-
בלעדיו לא תתואר כל הצטרפות ירדן
למשאומתן כלשהו.

אולם גליה-שמועות לא היה מופרך לה-
לוטין. מנהיגים רבים בעולם — החל ב-
נשיא צ'ארצ'סקו בבוקרשט וכלה בנשיא
גי'מי קארטר בושינגטון — שוברים לי-
עצמם את הראש כיצד להביא את אש"ף
לשולחן-הדיונים, מבלי שממשלת-ישראל
תשבור את הכלים. אחת האופציות היא
לעשות זאת בדת האחורית, תוך ניצול
היחסים בין חוסיין ועראפאת, שהשתפרו.
התוכנית: להזמין את חוסיין, להשתתף
במשאומתן כבא-כוח הפלסטינים, בהסכ-
מת עראפאת. השטחים יחזרו לחוסיין,
וזה יעבירם לאש"ף, על סמך הסכמה מוק-
דמת לכינון קשר כלשהו בין שתי הגדות.
אין לקבל הגלולה. לדעת רבים, שוב
אין המלך מעוניין כלל לקבל בחזרה את
הגדה המערבית, כי או יהיו הפלסטינים
יותר משלושה-רבעים מנתיניו, וברור כי
ימיו על הכס יהיו ספורים. במקום או
במאוחר תפרוץ מהפכה והוא יופל.

אך המלך מעוניין מאד להבטיח כי ה-
מדינה הפלסטינית שתקום לא תהיה אנ-
טיירידנית, ושלא תשאף לספח את ירדן
אל עצמה — כפי שירדן סיפחה אל עצי-
מה, בשעתו את הגדה.

הסכמה הדדית כזאת אפשרית, על דעת
הזרם המרכזי באש"ף, אך ממשלת-ישראל
אינה חולמת להחזיר את הגדה, ועל אחת
כמה וכמה את ירושלים, לצירוף כזה.
גם זה ברור לכל, אך יש סבורים,
בעיקר בושינגטון, כי במצב כזה יהיה
קל יותר ללחוץ על ישראל, ואם תתחלף
הממשלה בירושלים, אולי תקל אופציה
זו על הדרך לפיתרון, ותמתיק לישראלים
את הגלולה המרה של החזרת השטחים.

בין השאר העמידה הסוכנות לרשות
העיראקים תחנת-שידור חשאית-כביכול.

צמרת מיפלגת העבודה ממציאה בוגדים מדומים

נדי למנוע כל עירעור על המשך שילטונה

המרד שלא היה

שתקום להמשיך את דרך הליכוד כיום,
ביחוד בתחום הכלכלי והחברתי. השררה
תפסה את מקום הבורה.
המפגשים המשותפים בין חברי התוג
הולידו את הצורך לגבש תכנים חדשים
למיפלגה. זו היתה מטרת הכנס שכונס ב-
בית ברל בשבת האחרונה. זה לא היה
כנס ממליכי מלכים ומדיחי רוזנים, אלא
כזה המבקש לדחוף את המיפלגה לקראת
"סיגנון חדש מבחינת התכנים שימלאו את
המיסגרת".

בכנס בבית ברל נטלו חלק ארבעים ו-
שניים איש, שהבולטים בהם היו: עוזי
ברעם, דן כרמון ממרכז המפלגה, פרופסור
שבח וייס, מוסה חריף, אורי אגמי, עליזה
תמיר, חנוך ברטוב, ראש עיריית הרצליה
יוסף נבו, עורכת דבר חנה זמר, מזכיר
תנועת-המושבים אריק נחמקין, שלום חבר
שוש מהתעשייה-הצבאית, מנכ"ל האוצר
עמירם סיוון, נתן רענן, מוקי צור, צבי
שיפמן מנכ"ר, דוד קלדרון מנכ"ר החקלאות,
ס. יוהר, ראש עיריית צפת אהרון נחמיאס,
יעקב לוינסון, אלוף (מיל.), ישעיהו גביש,
אשר מגיב ועוד רבים אחרים.

הכנס, שדן בבעיות חברה וכלכלה, נוהל
ורוכן בידי עוזי ברעם, הידוע כאחד מ-
תומכיו העיקריים של שמעון פרס. ברעם
טען כי המכנה המשותף בין חברי התוג
הוא ש"אנו רוצים מיפלגה עם תוכניות
פעולה ברורות לציבור ושאינה מוליכה
את הציבור לאשליה, שתחת שילטונה ייטב
לכל פרט". ברעם הדגיש כי "לא ניתן
יד לעירעור על ראשות המיפלגה... זהו

שי תכנים ומזימות נגד ההנהגה.
אויב משותף מעין זה נפל לידי צמרת
העבודה בדמותו של יצחק רבין, ראש
הממשלה לשעבר. עיתוי לא-מוצלח של
הופעת ספריו-זכרונותיו, שלא נקבע עלי-
ידו, סיפק למחלקי פרוות הדוב, שטרם
נצוד, עילה להתלכדות.

האשמותיו של רבין כלפי פרס לא נדונו
לגופן. לעומת זאת הסתערה על רבין חזית
מלוכדת של חובעי עלבון המפלגה, שגיננו
אותו על הפגיעה בתדמיתה.
עתה נמצא למנהיגי המיפלגה דחליל

כך הפימנים העידו על הקשר ההולך
ונרקם.

העיתוי היה מושלם. המנהיג, יו"ר מיפ-
לגת-העבודה, שימעון פרס, עזב את הארץ.
הוא יצא בסוף שבוע שעבר למסע ממו-
שך בארצות-הברית, שם ינסה, בין השאר,
לגייס כספים גם לכיסוי חובותיה של
מיפלגתו. תשומת-הלב הציבורית היתה
ממוקדת במאבקים הפנימיים ובהתכנסויות
בקרב שרי הממשלה המתפוררת. וכך נוצר
לה שעת-הכושר, כדי לכנס את הקושרים
ולהניף את נס-המרד נגד המנהיגות המסור-
תית הנבחרת של מיפלגת-האופוזיציה ה-
ראשית.

התיאורים המלאים של ההתכנסות החש-
ית, כפי שהופיעו באמצעי-התיקשורת,
היו מרתקים. גם הכינוי שהודבק לקושר-
רים — "ציר לוינסון-חריף" — הוסיף
תבלין לסיפור-המתח הפוליטי. היה רק
חיסרון אחד בסיפור-הקשר: הוא היה
רחוק מהמצויאות.

הצגת ההתכנסות של 42 מפעילי מיפ-
לגת-העבודה, שנערכה בבית-ברל בשבת
שעברה, כקשר של מורדים המאיימים על
מנהיגות המיפלגה, יכלה להועיל רק לקבור
צה השלטת כיום במיפלגה.

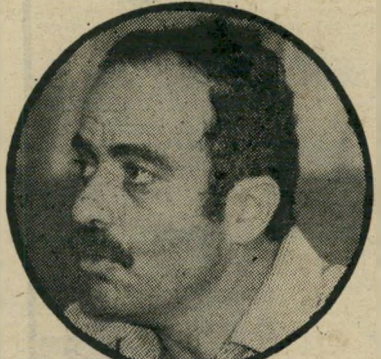
מיפלגת-העבודה מכינה את עצמה לקב-
לת השלטון מידי הליכוד. עסקני המיפ-
לגה משוכנעים, כי השילטון יפול לידם
בקרוב, כמו פרי רקוב. המאבקים בתוך
המיפלגה נערכים כבר היום סביב חלוקת
השלל הצפוי. לפחות 200 מעסקני המיפ-
לגה מתהלכים כשכביסם הבטחה "בטוחה",

עוזי ברעם
ולא חתונים

יעקב לוינסון
לא מדיחי רוזנים

מוסה חריף
לא ממליכי מלכים

כנס בעד, בעד חידוש פניה של המיפלגה.
"חידוש פני המיפלגה" הוא נושא המאחד
את חברי התוג. הם אינם מערערים על
מנהיגות המפלגה, אולם סבורים כי ה-
הנהגה החדשה, עמה יפנה המערך לציבור
בבחירות, אינה יכולה להיות בשום פנים
אותה גלריה שסולקה בשנת 1977 מהשיל-
טון. זהו מתקון מובטח לכישלון.

קל להלחם

בחתונים

היה זה אופייני שבמקום להתמודד
עם הרעיונות שהעלה הגוף החדש,
ניסו להציגו כתבורה של חורשי מזימות,
כשמציגים קבוצת אנשים כחתונים, קל
להילחם נגדם.
הסביר עמדה זו כלפי התוג הרעיוני ה-
חדש המזכיר חיים בר-לב: "יש לתכנן-
סויות כאלה דינמיקה משלהן, מעבר ל-
כוונות השתדלות במישור הרעיוני יכולים
לקום אנשים שינצלו התכנסויות כאלה
למטרות אישיות. כרגע זה אולי לא קיים,
אבל בהמשך עלולה להתגבש קבוצה פני-
מית שתתלבש על הגל הזה".

לרוע המזל קשה היה לראות בקבוצה,
שכונתה בזווה, "ציר לוינסון-חריף", קבו-
צת מנהיגים שבכוחה לחולל מהפכה ב-
מיפלגת העבודה, להדיח את הנהגתה ו-
לשנות את תדמיתה. זה אולי מה שדרוש
כיום למיפלגת העבודה יותר מכל, אבל
ספק אם האיכפת-ניקים, הכנים אך התמי-
מים, שהתכנסו בבית ברל מסוגלים לזאת.
מה שיכול להציל את מיפלגת העבודה
הוא מרד מבפנים. עד כה אין סימנים
שישהו יכול ומתכוונן להניף נס של מרד
כזה.

חדש, באמצעותו ניתן להפחיד את כל
תופרי החליפות והממתנים בתור לכיסאות
שיתפגו — "ציר לוינסון-חריף".
קודם כל — אין קבוצה כזאת. הניסיון
להצמיד לקבוצה של פעילי מיפלגת ח-
עבודה שם ולכנות אותה על פי שמות
שניים מחבריה — יו"ר מועצת המנהלים
של בנק הפועלים, יעקב לוינסון ומזכיר
איחוד הקבוצות והקיבוצים, מוסה חריף —
הוא ניפנוף באיום: הנה קמים שניים ה-
מתכוננים לנשל אתנו מאחוזותינו. לאיום
מעין זה אין כל אחיזה במציאות.
מזה מיספר חודשים מתגבשת והולכת
בתוך מיפלגת העבודה קבוצה של פעילים
שהמסרדי ביניהם, מכל הבחינות, רב מ-
המלכד אותם. יש בהם יונים וניצים, אנשי
התיישבות ואנשי עיר, תומכי פרס וחסידי
רבין, אנשי משק הסדרותי ואנשי-רוח.
המכנה המשותף שלהם הוא אחד: ההכרה
שמתוך מאמץ לשמור על המיסגרת מת-
רוקנת מיפלגת העבודה מתכניה הרעיו-
ניים.

הגוף הרעיוני הזה הוא הרבה יותר תמים
מכפי שמנסים להציגו. מה שמציק לחבריו
הוא שבמיפלגת העבודה הפסיקו לדבר על
כוננים ושעסקני המיפלגה, כמו גו יעקובי
למשל, כבר נאבקים על תיקים בממשלה
שעתיד המערך להרכיב.
"מה רוצה בעצם תנועת העבודה?" שו-
אלים חברי הגוף הזה, "על מה היא נא-
בקת? מה היא מציעה לעם?" מסקנתם:
שום דבר חדש. כשם שחליכוד ממשיך
כיום למעשה את מה שעשתה ממשלת
המערך שקדמה לו, עתידה ממשלת המערך

שייכללו בין הח"כים של מיפלגת-העבודה
בכנסת הבאה, 50 אחרים רואים את עצמם
כשרים ודאיים בממשלה הבאה, שירכיב
המערך.

במצב זה נראה כל ניסיון לעצור את
הדהירה אל השילטון, כדי לנסות ולחשוב
אם זוהי דהירה כלפי מעלה או מטה,
או כדי להרהר במהות הרצויה של ה-
שילטון המחודש, כתיקיעת יתדות בין גלגלי
העגלה. ראשי מיפלגת-העבודה מבקשים
ליצור לה תדמית של מיפלגה חוקה, מגור-
בשת, נחושת-החלטה ובעלת כושר ביצוע
— בניגוד לתמונה המגוחכת והמפחידה,
שמציגה ממשלת-הליכוד, הסיכמה "שלמות
המיסגרת" הפכה ערך עליון מקודש ב-
מיפלגת-העבודה.

בשורה במקום

שררה

אבל בתוך שורות המיפלגה שוררת
איינות מרובה. הליכוד עלה לשיל-
טון כתוצאה מתאונה של המערך, המערך
יחזור לשילטון כתוצאה מהתאבדות של
הליכוד, היא אימרה שגורה בפי חברים
מהשורה. היא משקפת את הידיעה, כי
הסקרים, המצביעים על עליית כוחו של
המערך מול אובדן התמיכה העממית ב-
ליכוד, מקשים מאסו רק אכזבה מהליכוד, ולא
אהדה מחודשת למערך.

גוברת ההרגשה שהמערך לא יוכל להל-
היב בוחרים, אם יציג את אותה הנבחרת
שהבוחרים מאסו רק בבחירות של 1977.
ההנהגה המודעת להלך-ירות זה, שומרת
על מעמדה בהתלכדות סביב הערך של
"שלמות המיסגרת", ואין טוב להתלכדות
כזו מאשר המיפנים בוגדים, קושרים וחור-
י